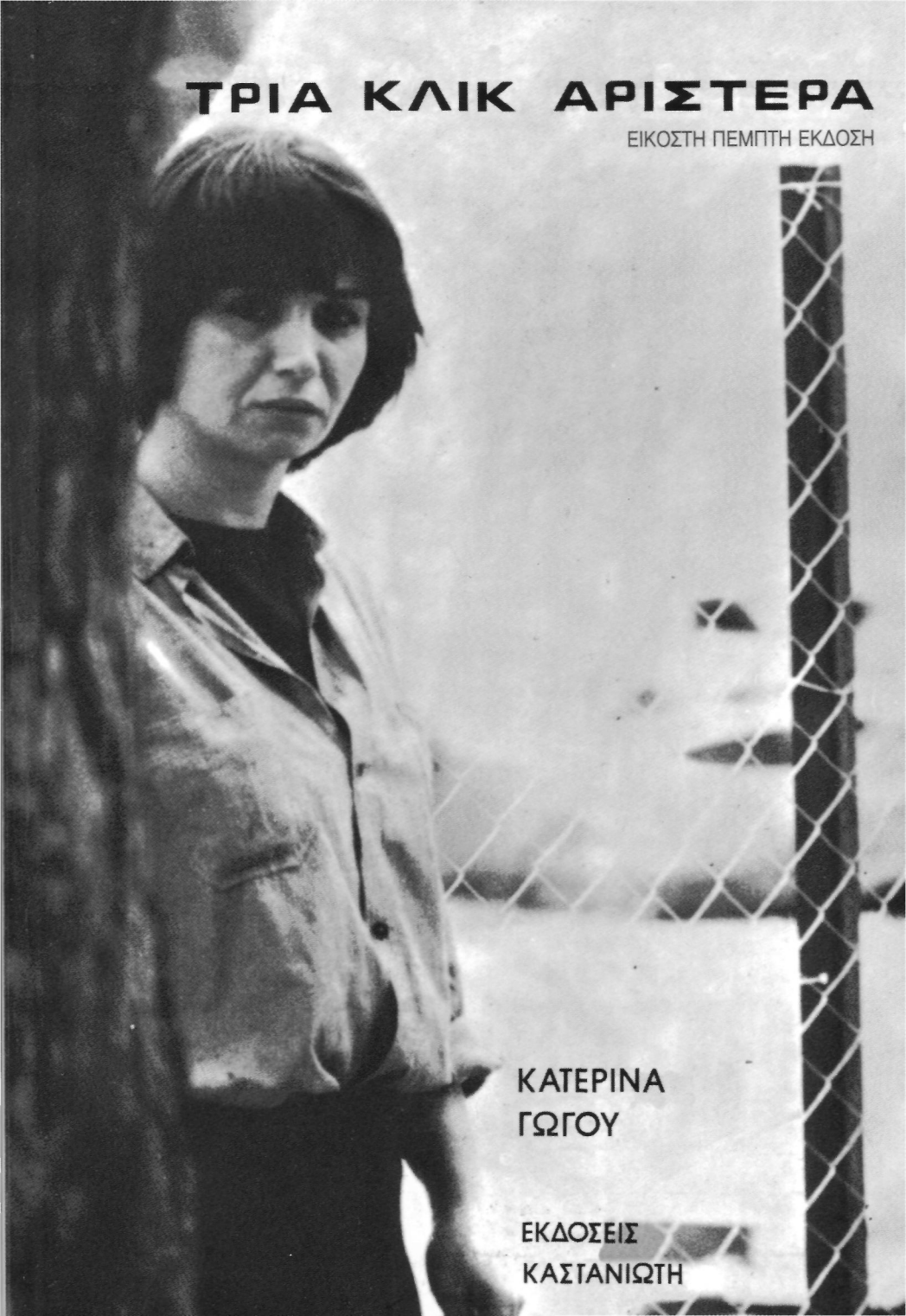

ΤΡΙΑ ΚΛΙΚ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΚΑΤΕΡΙΝΑ
ΓΩΓΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΓΩΓΟΥ

ΤΡΙΑ ΚΛΙΚ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

1

Ἡ ζωή μας εἶναι σουγιαδιές
σέ βρώμικα ἀδιέξοδα
σάπια δόντια ξεθωριασμένα συνθήματα
μπάσσο θεσιάριο
μυρουδιές ἀπό κάτουρα ἀντισηπτικά
καί χαλασμένα σπέρματα. Ξεσκισμένες ἀφίσσες.
Πάνω-κάτω. Πάνω-κάτω, ἡ Πατησίων.
Ἡ ζωή μας εἶναι ἡ Πατησίων.
Τό ROL πού δέν ρυπαίνει τή θάλασσα
κι ὁ Μητροπᾶνος μπῆκε στή ζωή μας
μᾶς τόν ἔφαγε ἡ Δεξαμενή κι αὐτόν
σάν τίς ψηλόκωλες.
Ἐμεῖς ἐκεῖ.
Μιά ζωή λιγούρια ταξιδεύουμε
τήν ἴδια διαδρομή.
Ξευτίλα-μοναξιά-ἀπελπισία. Κι ἀνάποδα.
Ἐντάξει. Δέν κλαῖμε. Μεγαλώσαμε.
Μονάχα ὅταν βρέχει
βυζαίνουμε κρυφά τό δάχτυλό μας. Καί καπνίζουμε.
Ἡ ζωή μας εἶναι
ἄσκοπα λαχανητά
σέ κανονισμένες ἀπεργίες
ρουφιάνους καί περιπολικά.
Γι' αὐτό σοῦ λέω.
Τήν ἄλλη φορά πού θά μᾶς ρίξουνε
νά μήν τήν κοπανήσουμε. Νά ζυγιαστοῦμε.
Μήν ξεπουλήσουμε φτηνά τό τομάρι μας ρέ.
Μή. Βρέχει. Δόσμου τοιγάρο.

Κι ἐδῶ.

Καί πιά πολύ ἐδῶ οἱ ἀραπάδες
σφουγκαρίζουν τά φλέματα ἀπ' τήν ἀσφαλτο
μέ τή γλώσσα τους.

Κι ἐδῶ

καί πιά πολύ ἐδῶ οἱ κίτρινοι
ἀνοίγουν τίς πόρτες τῶν HOTELS στούς ἀσπρους
κι ἐδῶ τά γκαρσόνια
πού ξενητεύτηκαν γιά νά μή γίνουν γκαρσόνια
κουβαλάνε στίς πλάτες τους σάντουϊτς
κι ἀμερικάνικα ὄνειρα
κι ἐδῶ οἱ ἄλλοι
μασουλάνε τίς πλάτες τά σάντουϊτς καί τά ὄνειρα τῶν
ξενητεμένων

κι ἐγώ ἐδῶ ξανά – Κατερίνα μέ λένε –
κομματιάστηκα στά δημόσια πάρκα
αὐνανίστηκα στίς I.X. προβολές τῶν πορνό
ξέρασα αἷμα καί μιά ἀσπρη ξυνισμένη σαλάτα
στόν ὑπόγειο
κι ἔκλαψα ἤσυχα ρίχνοντας τό τελευταῖο μου δίπλενο
στή θλίψη τῶν φραγκομηχανῶν.

Ἄ, ρέ φίλε! Θάθελα νά ριχνα ἕνα
καί νά τινάξω ὄλες τίς πουστομηχανές τοῦ κόσμου στόν
ἄερα.

Νά τινάξω ὄλη τή θλίψη τοῦ κόσμου στόν ἄερα.

Ν' ἀγοράσω ὅ,τι πουλιέται στά παλιατζίδικα
9 φορές φορεμένο
ἀπό ἐπαναστάτες
πού τούς χάλασαν τά μυαλά ἀπ' τό ξύλο
καί τώρα μιλάνε γιά τό χριστό
ἀπό ποιητές μ' ἀστραφτερά κεφάλια
ἀπό γυναῖκες πού λευτέρωσαν συντρόφους τους
τίς καρφώσανε καί δέ σπάσανε.

Ἄ, ρέ φίλε καί δῶ, σήμερα, ἐν Λονδίνω τῇ 1ῃ Ἰουνίου 1977
μ' ὄλους τούς δικούς μας σέ χαιρετῶ. Γειά.

Ἐμένα οἱ φίλοι μου εἶναι μαῦρα πουλιά
 πού κάνουν τραμπάλα στίς ταράτσες ἐτοιμόρροπων σπιτιῶν
 Ἐξάρχεια Πατήσια Μεταξουργεῖο Μέτς.

Κάνουν ὅ,τι λάχει.

Πλασιέ τσελεμεντέδων καί ἐγκυκλοπαιδειῶν
 φτιάχνουν δρόμους καί ἐνώνουν ἐρήμους
 διερμηνεῖς σέ καμπαρέ τῆς Ζήνωνος
 ἐπαγγελματίες ἐπαναστάτες
 παλιά τούς στρίμωξαν καί τά κατέβασαν
 τώρα παίρνουν χάπια καί οἰνόπνευμα νά κοιμηθοῦν
 ἀλλά βλέπουν ὄνειρα καί δέν κοιμοῦνται.

Ἐμένα οἱ φίλες μου εἶναι σύρματα τενωμένα
 στίς ταράτσες παλιῶν σπιτιῶν

Ἐξάρχεια Βικτώρια Κουκάκι Γκύζη.

Πάνω τους ἔχετε καρφώσει ἑκατομμύρια σιδερένια
 μανταλάκια

τίς ἐνοχές σας ἀποφάσεις συνεδριῶν δανεικά φουστάνια
 σημάδια ἀπό καῦτρες περιέργες ἡμικρανίες
 ἀπειλητικές σιωπές κολπίτιδες
 ἐρωτεύονται ὁμοφυλόφιλους
 τριχομονάδες καθυστέρηση
 τό τηλέφωνο τό τηλέφωνο τό τηλέφωνο
 σπασμένα γυαλιά τό ἀσθενοφόρο κανεῖς.
 Κάνουν ὅ,τι λάχει.

Ἄλο ταξιδεύουν οἱ φίλοι μου
 γιατί δέν τούς ἀφήσατε σπιθαμή γιά σπιθαμή.

Ἄλοι οἱ φίλοι μου ζωγραφίζουνε μέ μαῦρο χρῶμα
 γιατί τούς ρημάζατε τό κόκκινο
 γράφουνε σέ συνθηματική γλώσσα
 γιατί ἡ δική σας μόνο γιά γλύψιμο κάνει.

Οἱ φίλοι μου εἶναι μαῦρα πουλιά καί σύρματα
 στά χέρια σας. Στό λαιμό σας.

Οἱ φίλοι μου.

Θέλω νά κουβεντιάσω σ' ένα καφενεῖο
 πού νάχει πορτα ἀνοιχτή
 καί νά μήν ἔχει θάλασσα
 μονάχα ἄντρες ἄνεργους
 σκόνη μέ ἥλιο καί σιωπή
 νά μπαίνει ὁ ἥλιος στό κονιάκ
 κι ἡ σκόνη μαζί μέ τά τσιγάρα στά πλεμόνια μας
 καί ἄς μήν πάρουμε καί σήμερα βρέ ἀδερφέ
 προφύλαξη γιά τήν υἰγεία μας
 κι οὔτε νά δίνεις συμβουλές
 τό πῶς τό κατεβάζω ἔτσι
 καί πῶς σκορπιέμαι ἔτσι
 καί νά ἀφήσεις ἤσυχα στά μούτρα
 τίς μπογιές τίς μύξες καί τά κλάματα
 νά τρέξουνε.
 Μονάχα νά κοιτάζεις ἤρεμα
 τά νύχια τά μαλλιά μου καί τά χρόνια
 ποῦναι βρώμικα
 καί γώ
 νά μή δίνω φράγκο γιά ὄλα αὐτά
 Μόνο τό κόμμα, τό χριστουλάκο τους
 γιατί δέ φτιάχτηκε τό κόμμα τόσα χρόνια
 καί σύ νάσαι φίλος. Φίλος-φίλος
 ἔτσι ὅπως τό λέει ὁ Καζαντζίδης
 καί τό κονιάκ νάναι σκατά
 καί ἐργολάβος πουθενά δέ φάνηκε
 ἔχει δωμάτιο γιά παράνομους
 πάνω ἀπ' τό καφενεῖο
 θά σοῦ τά ρίξω σέ μιά δόση
 τό συνηθίζω ἅμα μεθᾶω – ἔτσι γιά νά σέ λιανίσω –

νά σέ δῶ χωρίς βρακί νά δοῦμε τί θά κάνεις
ἐσύ ὅμως λέει δέν θάσαι ἀπ' αὐτούς
θά σηκωθείς καί θά χορέψεις παραγγελιά
...βεργούλες καί μέ δείρανε...
καί θά κρατᾶς στίς χούφτες σου
μ' ἀγάπη καί μέ προσοχή τό μυαλό μου
εἶναι ἔτοιμο νά διαλυθεῖ στά χίλια. Μέ πονάει.
Κι ὅταν
ἔρθουνε νά σοῦ ποῦν
ἐδῶ δέν εἶναι
τόπος
καί χρόνος
γιά τέτοια πράματα
τράβηξε τή φαλτσέτα καί θέρισε.
Εἶχανε δίκιο οἱ Κοεμτζήδες.

5

Σοῦ λέω ρέ Νίκο, πῶς κανένας δέν εἶναι σιγουρεμένος.
 Θᾶχουμε φασαρίες στά σίγουρα.
 Κοίτα ἐγώ γιά νά δεις.
 Εἶναι κάποιος
 πού παριστάνει
 τό φίλο μου.
 Χρόνια τώρα μέ παίρνει ἀπό πίσω
 πετάει συμβουλές καί σάλια
 μοῦ διαλέγει
 τούς ἄντρες πού θά πλαγιάσω καί τί ταινία θά δῶ.
 Κανείς σοῦ λέω δέν εἶναι σιγουρεμένος στίς μέρες μας
 ὅλοι ψάχνονται
 ὁ ἓνας βρίζει τόν ἄλλο χαφιέ
 ὅλοι χαφιέδες εἴμαστε
 ὅλοι φορᾶμε μαῦρα μοντγκόμερν καί κοτλέ παντελόνια
 διαβάζουμε «Ἐλεύθερο Κόσμο» στή ζούλα γιά νά μάθουμε
 ὁ ἓνας γουστάρει τή γκόμενα τοῦ ἄλλου
 ἔχουμε μπλέξει τά μπούτια μας.
 Ἐκεῖνος ὁ τύπος ὁ ἀπό πίσω μου
 δείχνει νά ξέρει.
 Ἐχει ξυρισμένο τό κεφάλι του ἀλά Κότζακ
 καί τό ρολόι του πάει καλά.
 Μόλις εἶμαι ἔτοιμη γιά κρίση
 μοῦ πατάει τήν ἔνεση: Προχώρα, ἐγώ εἶμαι δῶ, μοῦ λέει
 μοῦ σκάει κι ἓνα χαμόγελο – ἀπό οὔλα τίποτα –
 λέει πῶς εἶναι Ἰνδιάνος
 μά ἐγώ βλέπω πῶς δέν ἔχει φτερό.
 Ὁ ἀμερικάνος πούχει τό μπάρ ἀπέναντι μοῦ σφύριξε
 πῶς ὁ δικός μου μοῦ τήν ἔχει στημένη μέ κονσερβόκουτο
 εἶναι λέει σταλινικός πρᾶχτορας.

Ἐγὼ δὲ μασάω – νὰ δεῖς πού κάτι θέλει ὁ ψηλὸς ἀπὸ μένα –
Καί στό κάτω-κάτω τόν ἔχω ἀγαπήσει ρέ Νίκο
τόν συνήθισα τόν Κότζακ
εἶναι ὁ κολλητὸς μου
ἢ καβάτζα μου πού λέν οἱ χασικληδες
μοῦ παιρνει τσιγάρα καί σουβλάκια
βρίσκει τὰ ποιήματά μου ὑπέροχα
καί μοῦ λέει «Φτοῦ σου κούκλα μου, διατηρεῖσαι!»
Ὅσο νᾶναι, καταλαβαίνεις, αὐτό μοῦ δίνει αὐτοπεποίθηση.
Ὅχι. Τό βράδου δέν θά βγῶ.
Οὔτε
Οὔτε.
Οὔτε
Οὔτε.
Μήν ξαναπάρεις τηλέφωνο ρέ Νίκο.

6

Νέους!

Στραβάδια!

Γαλιά!

Ούζα ρέ!

ΟΙ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΙ.

Μπάγγειον HOTEL.

Γαλακτοτροφείον «ΒΡΕΤΑΝΝΙΑ»

πηγαδάκια

καμπαρέ ή «MIMOZA»

καφενείο «ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ»

ΟΜΟΝΟΙΑ. ΚΥΡΙΑΚΗ ΩΡΑ 5.9 στό ΠΡΟ-ΠΟ.

Καθιστοί μ' άνοιχτά πόδια

στό πεζούλι τής κυλιστής σκάλας

φαντάροι μέ γυμνωμένα τ' άγνωστα κεφάλια τους

κάτω άπό ένα γνωστά θεσπέσιο γαλανό ούρανό

μέ ράμματα άπό κομματιασμένες φλέβες στό χέρια

καί κουκούτσα έλιās στό στομάχι

κανείς δέν τούς πίστεψε πώς ήταν τρελλοί ή έλκοπαθείς

κανείς τους δέν ήθελε νά πάει φαντάρος

Μανώλης Άγγελόπουλος καί τής «Έλλάδος φρουρός»

μπερδεμένα

στόν ύπνο τους βλέπουν τό ίδιο όνειρο

πώς ή μάνα του λόχου

είναι στό ίσα, άδερφή

κουνιέται σάν τή Ζωζώ Σαπουντζάκη

όλες οί Ε.Σ.Ο. κάνουνε πλάκα μέ τό ίδιο άστείο «Ράδιο

Άρθύλα»

όλοι μετρώνε ίδια τίς μέρες στην τσατσάρα –Τόσες καί

ΜΙΑ–

όλοι έχουν έμμονη ιδέα τά σύνορα

όλοι μαθαίνουν τόν ίδιο έχθρό Τόν κουμουνισμό

σ' όλους λείπει ή γυναίκα καί τά κρεβάτια τους τρίζουν

αυτιά σά λαγάνες

ὄλοι εἶναι ἀδέξιοι καί λυπημένοι στά καθρεφτάκια τους
μπερδεύουν τή γλώσσα τους, καπέλα ταψά
βρωμῶν ποδαρίλας
τά Σάββατα μεθάνε μ' ὅ,τι νᾶναι καί πλακώνονται
σηκώνουν μέ τά δόντια τό τραπέζι
χορεύουν τόν Θεοωράκη ἀντικρουστά τοιφτετέλι
σά χανούμισες
κι ὕστερα ἀγκαλιάζονται καί κλαῖνε καί ξερνᾶνε καί
ὀρκίζονται
καί φωνάζουν πώς φοβοῦνται, πώς δέν ἔχουνε κανέναν
καί πώς ὅσους κουνκούδες γνωρίσανε ἦτανε μπέσσα
κι ὕστερα ὅλη τή βδομάδα κι ὅλο τό μήνα κι ὅλο τόν καιρό
ποδοπατιοῦνται ξευτιλίζονται θγαίνουν ἀναφορά, λένε
ψέματα
παρακαλᾶνε
γιά νά πάρουν τήν πουτάνα τήν ἄδεια
νά ῥθουν στήν Ἀθήνα
καί τήν παίρνουν κι ἔρχονται καί καταστρέφονται
γιατί δέν ἔχουν ποῦ νά πᾶνε.
Κανένας τους δέν πίστεψε πώς τούς χρειάζεται ἡ πατρίδα
κι οὔτε κανένας ἄλλος.
Καί ζουλᾶνε ἀπελπισμένα τά μάτια τους, θά φανοῦν
γενναῖα
τά ἥρωικά νιάτα μας
καί σήμερα Κυριακή στήν Ὀμόνοια. Τό συντριβάνι. Στίς σκάλες.
Ἐὸ Ὀλυμπιακός ἔχασε.
Ἡ Ἄδεια Τέλος. ΕΛΛΑΣ.

7

Αὐτός ἐκεῖ
ὁ συγκεκριμένος ἄνθρωπος
εἶχε μιά συγκεκριμένη ζωὴ
μέ συγκεκριμένες πράξεις.
Γι' αὐτό καί
ἡ συγκεκριμένη κοινωνία
γιὰ τὸ συγκεκριμένο σκοπὸ
τόν καταδίκασε
σ' ἓναν ἀόριστο θάνατο.

8

Οί δρόμοι άνοιχτοί.
Οί ταβέρνες φίσκα.
Σήμερα τό θέλει ή μέρα
μπακαλιάρo-σκορδαλιά.
Κυάλια κρεμασμένα
σημαιάκια λιγδιασμένα.
Βαράει κι ό ήλιος
κι ή σκορδαλιά.
Μιά σκατόμυγα στό μάτι τοῦ παιδιοῦ
μετά τήν παρέλαση. 25 Μαρτίου 77.

9

ΤΡΟΙΑΣ 35α

Τό σπίτι μου ὅπως καί τό δικό σας
 μπαίνει στά σπίτια τῶν ἄλλων ἀνθρώπων
 ἔτσι στενοί ποῦναι οἱ δρόμοι
 ἔτσι πολλοί ποῦναι οἱ ἄνθρωποι.
 Εἶναι φορές κολλητά ὅπως ζοῦμε
 πού θαρρῶ πώς κοιμόμαστε στό ἴδιο κρεβάτι
 πλένουμε τά δόντια μας μέ τό ἴδιο βουρτσάκι
 καί τρῶμε τό ἴδιο φαί.
 Μόνο πού ὅταν φεύγετε
 ἀφήνετε τά πιάτα σας ἄπλυτα
 δέν ἐξηγεῖται ἀλλιῶς
 ἔτσι βρώμικος πού εἶναι πάντα ὁ νεροχύτης.
 Δέν πειράζει ὅμως.
 Καί κάνω ὅ,τι μπορῶ
 γιά νά σᾶς δείξω πόσο σᾶς ἀγαπάω.
 Γι' αὐτό κολλάω τό μουστάκι
 καί βγαίνω μέ τή βεντάλια στή βροχή.
 Γιά νά γελάσουν τά παιδιά σας.
 Μονάχα σᾶς παρακαλῶ μήν μᾶς κουτσομπολεύετε.
 Κι ἀφήστε τή δική μου τή Μυρτώ ἤσυχη.
 Ἔτσι γεννήθηκε.
 Λυπημένη.

10

Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Σοῦ τήν ἔφερα παλιομπάσταρδε.

Κάνω τράκα τσιγαράκι ἀπ' τό πακέτο σου

καί μοῦ δίνεις φωτιά.

Φυσάω καρφί τόν καπνό

στά ξέθωρα ἀπ' τά γεράματα μάτια σου

καί σέ ρωτάω κοιτώντας τή φίλη μου

«σοῦ γουστάρει ἡ γκόμενα;»

Βγάζεις ἀπ' τ' ἀρχαῖο πορτοφόλι σου

μιά φωτογραφία. Εἶμαι γώ 5 χρονῶ.

Μ' ἔναν ἠλίθιο φιόγκο στό κεφάλι

πάνω σέ μιά καρέκλα.

Μοῦ λές μέ σπασμένη φωνή «κοίτα πῶς ἦσουνά μικρή...»

κι εἶσαι ἔτοιμος νά τά μπήξεις

παλιομπάσταρδε δέ θά μέ ρίξεις.

Ἔρχεται ἡ κόρη μου.

Τῆς λές εὐχαριστῶ γιά τό γλυκό

καί μασᾶς ἀργά ἕνα δάτραχο.

Φοβάσαι.

Οἱ φλέβες σου φουσκώσανε

τά μενίγκια σου χτυπᾶνε

ἡ σοκολάτα ποῦφερες γιά τή μικρή

ἔχει λυώσει στήν τρύπια τσέπη σου

θάχει κολλήσει στό σώθρακό σου.

Εἶμαστε ξανά οἱ δυό μας τώρα.

Ἐσύ συνταξιούχος μωρό μου.

Κι ἐγώ ἀνεβασμένη στήν καρέκλα

μέ τόν ἴδιο ἠλίθιο φιόγκο.

Μέ τόν ἴδιο ὀλοῖδιο φόβο.

5 χρονῶ. 19 χρονῶ. 20. 30.

Ἄλλη μου τή ζωή πατέρα.

ΕΤΩΝ 9

Όταν ξυπνήσεις τό πρωί
 και δέν θά βρεις στό πάτωμα
 χαπάκια πουλόβερ και σουτιέν
 και χτυπήσεις μέ δύναμη τήν πόρτα
 χωρίς ν' ἀκούσεις πίσω σου τό ύστερικό μου «σκασμός»
 μή δάλεις τά κλάματα και πᾶς γιά νά μέ βρεις
 στήν παιδική φωτογραφία μου πού σέ κοιτάει. Ποτέ δέν
 ἔβλεπα.

Ούτε στά ἡλίθια γραφτά μου. Σοῦχω πει ψέματα. Πάντοτε
 σοῦλεγα

πῶς εἶναι ὁμορφοί οἱ ἄνθρωποι τά χρώματα κι ἡ μουσική.

Μέτρησε μόνο τά μεροκάματα πού ἔκανα

μ' αὐτό θά μάθεις πῶς ἔζησα.

Μέτρησε ἔπειτα τό νοίκι μας

ποτέ δέ φτάνανε νά τό πληρώσω.

Καί πόσο φῶς ἔκαψα

ψάχνοντας νά βρῶ τρόπο.

Τράβα μετά και γύρεψε ἀπ' τόν πατέρα σου

γιά τελευταία φορά χρήματα

και δῶσε τά χρέη μου.

Ύστερα πλῦνε τά μούτρα σου

και μήν ἀφήσεις κανέναν νά σοῦ πει

τί ἀπόγινε μέ τή μάνα σου.

Μόνο κάτω ἀπ' αὐτές

τίς ἡλίθιες ἀποδείξεις

φτιάξε ἕναν ἥλιο ἀπ' αὐτούς πού μόνο ἐσύ ἔχεις στό

νοῦ σου

και κάτω ἀπ' αὐτόν

γράψε μέ τ' ἀστεῖα παιδικά σου γράμματα

ΞΟΦΛΗΣΕ! ΞΟΦΛΗΣΕ! ΞΟΦΛΗΣΕ! ΞΟΦΛΗΣΕ!

12

Πόσο όμορφη είσαι καλή μου
μέ τήν ίδια ναυτική φούστα 20 χρόνια τώρα
νά φαίνονται τά μπούτια σου μέ τούς κισσούς
καί σύ νά μή νοιάζεσαι
μ' άσπρα πεδιλάκια όλους τούς καιρούς
χωρίς δόντια – έχεις δικαιολογία νά μή γελάς –
έτσι πού μās φέρνεις ένα κομμάτι τυρί σέ μία
χαρτοπετσέτα

κι άμερικάνικα φουστανάκια γιά τό παιδί
πού δέν τού μπαίνουνε
έτσι όπως σέ καταντήσανε
τ' αυτιά σου γεμάτα πύον – έχεις δικαιολογία νά μήν άκούς –
ν' άνοίγεις τήν πόρτα καί νά χάνεσαι
Μεγ. 'Αλεξάνδρου – 'Αγ. Κωνσταντίνου – Πειραιώς –
όταν βραδυάζει.

Ξέρω πώς ξεχνιέσαι στίς διτρίνες
καί κοιτάς μέ προσοχή ένα μπρίκι ή τούς βασιλιάδες σέ κάδρο
καί τίς άλλες γυναίκες τού Βοτανικού
έκει μάνα 5 λεπτά άπ' τήν 'Ομόνοια
πού δέν πουλιέται ούτε άγοράζεται τίποτα
μοναχά μπουκάλια μπορδέλα ό μπόγιας καί τό γκάζι.
Σου πετάνε στραγάλια στό κεφάλι
καί λένε έρχεται ή τρελή
καί σύ – γι' αυτό μάνα – δέν ανάβεις ποτέ τό φώς
γιά νά μή δίνεις στόχο – έκατομμύρια κουρελάκια καί
τουαλέτες

μέ στράς
πορτοκαλιές, μαδιές, καπέλα καί βεντάλιες πού
φορούσα στίς

τουρνέ
μού τάχεις κλέψει νά τά φοράς τίς νύχτες...
Πάλι χάθηκες μάνα.
Κάποιος μούπε θές νά γίνεις καλόγηρα – μās φοβάσαι έμās
λέει –

θά σοῦ τό φᾶν τό ρημάδι κι ἔβαλε κρύο
χειμῶνας σέ λίγο θᾶχουμε ἐκλογές
σ' ἀρέσουν οἱ ἐκλογές κοσμάκης λόγοι χαβαλές
σοῦ φαίνεται σπουδαῖο πού ψηφίζεις ἀνταριάζεσαι καί
ρωτᾶς

Τί θά κάνουμε φέτο
καί μετανιώνεις πού ρωτᾶς ἀλλά ἔχεις ἀνάγκη μιά
ὄποιαδήποτε

ἀπάντηση

καί γώ σοῦ λέω τό Κ.Κ. ρέ μάνα! Τό Κ.Κ. καί ντρέπουμε...
Κοιτᾶς τότε γιά νά μή μέ λυπήσεις ἀόριστα τό ταβάνι
καί κάνεις σχέδια μέ τό χέρι σου.

Ἔχεις φύγει πάλι. Τό νιώθω.

Περπατᾶς σύριζα στίς ράγες γιά τόν Κολωνό
κι ἀπό πίσω σέ παίρνουν καλόγηρες μέ τό πρόμα τους ἔξω
τραῖνα μέ βουλευτές, σκουπιδιαρόγατες ἀκροκέραμα
καί σκοινιά μέ γαριασμένες μπουγάδες.

Καί δέ μ' ἀκοῦς πιά. Τό Κ.Κ. ρέ μάνα... Μάναααααα...

13

Ναί. Έτσι είναι ὅπως τά λές.
Ἄμα ψάξεις βαθιά
βρῖσκεις σπίτια δίπλατα
ποῦχουν στό κατώϊ πύλινα δοχεῖα
λίγη ὥρα μακρυνά ἀπ' τή θάλασσα
καί κοποχρονιας.
Καί στό βουνό εἶν' ὁμορφα
μέ δέντρα καί ποτάμια
μέ γυναίκα καί μιὰ γίδα εἶσαι ἐντάξει.
Μόνο πού ἐμεῖς εἶχαμε ἀποφασίσει
ν' ἀλλάξουμε τόν κόσμο
κι αὐτό δέν γίνεται μέ ἐξοχή.
Τῶχαμε πεῖ αὐτό.
Ψάχναμε νά βροῦμε ὄπλα
ξέραμε
πῶς ὄλοι πεθαίνουνε
ἀλλά ὑπάρχουνε θάνατοι πού βαραίνουνε
γιατί διαλέγουνε οἱ ἴδιοι τόν τρόπο.
Καί μεῖς ἀποφασίσαμε
τό θάνατο στό θάνατο
γιατί ἀγαπάγαμε πολύ τή ζωή.
Ξέρω πῶς ὑπάρχουνε ἀτέλειωτες ἀκρογιαλιές
καί δέντρα μέσ στη θάλασσα
κι ὁ ἔρωτας εἶναι σπουδαῖο πράμα.
Ἄλλά ἔπρεπε πρῶτα νά τελειώνουμε μέ τά γουρουνία.
Ἦρθες ἐδῶ καί κάπνιζες
κοιτώντας τά σανίδια.
Ἦσουν ἀόριστος καί μακρινός
κοκκίνιζες σάν τά κορίτσια
οὔτε κουβέντα για ὅλα αὐτά

οὔτε καί γώ σοῦ μίλησα
σοῦπα μονάχα «μή χάνεσαι»
καί σύ μοῦ εἶπες «ναί μωρέ»
κι ἔφυγες ξεχνώντας τά τσιγάρα σου.
Ἔδωσα μιά καί γώ
ἔτσι ὅπως ἔχω δεῖ
νά κάνετε οἱ ἄντρες
καί τρύπησα μέ τό δάχτυλο
πέρα γιά πέρα τό πακέτο.
Δέν ἦτανε κι ἡ μάσκα μου «μωρέ».

14

Καλημέρα γιατρέ μου.

Μή.

Μή σηκώνεστε. Άλλωστε δέν έχω τίποτα σοβαρό.

Τά γνωστά.

Γράψτε βάλιουμ μαντράξ στεντόν τριπιζόλ – ξέρετε τώρα έσεις–

Κάντε με κοινωνικό πρόσωπο

βολέψτε με τέλος πάντων μέ τού όμοίους σας

περάστε με στους χαφιέδες σας

πηδηξτε με άν θέτε

ώραίες οί γκραβοϋρες στους τοίχους σας.

Τσάκω τώρα στά σβέλτα τό χιλιάρικο

καί φέρ' τή συνταγή

γιατί τέρμα ή ύπομονή μου παλιόπουστε

κι όπου νάσαι θά έκραγει.

Μή. Μή σηκώνεστε γιατρέ μου. Δέν είναι σοβαρό.

Εϋχαριστώ.

Καλημέρα σας.

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

Πού λές, γυρίζω ξυπόλυτη σ' έναν κόσμο
 πού θέλω ν' αλλάξω, αφήνοντας
 ματωμένα χνάρια στο πέρασμά μου.
 Χάνω δυνάμεις άργά και σταθερά
 και σήμερα Τρίτη ώρα 5 ξανά νυχτώνει.
 Οί δικλίδες άσφαλείας στο μυαλό μου
 λασκάρισαν, άστα. Νομίζω πώς είμαι άκόμα 8 χρονών
 και ταξιδεύω μέ τή σκούνα στήν Τήνο
 για τό θαύμα.

Όρθογώνια σίδερα, μετά και φλοκάτες
 κλείνουν στεγανά ανθρώπους πού φοβούνται
 νά έλπίσουν και κλείνονται στους καμπινέδες
 και κλαίνε. Πρέπει ν' άντέξω.

Κι αυτά πού θέλεις νά πείς κάθεσαι και τά μετράς
 λέξη-λέξη, και φτάνεις ώχρός
 κι άποφασισμένος στή συνέλευση
 περιμένοντας τήν κατάλληλη εύκαιρία,
 και φτάνεις σου λέω άδερφέ μου,
 κι οί εύκαιρίες τέλος – χάνεις τήν ψυχραιμία
 κι άκούς τόν έαυτό σου νά ούρλιάζει:

Προλετάριοι όλων τών χωρών ένωθητε!
 – και όλοι νά σέ κοιτάνε, όπως κοιτάνε
 στά γουέστερν, τό καπέλο του κάμπι
 πού δέν πέφτει μέ τίποτα, και σύ τρακαρισμένος
 νά προσπαθείς νά τό βγάλεις ξέροντας πώς ποτέ
 δέν άγόρασες καπέλο κι έπειτα νά σκύδεις
 και νά κοιτᾶς ντροπιασμένος τίς μύτες τών

παπουτσιών σου

χαμένος στήν άποτρόπαιη μοναξιά
 τής γενικής συνέλευσης.

Έτσι πού λές. Έστω κι ένας...

16

ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ

Τώρα είναι ήσυχα...

‘Η θάλασσα λείπει μακρυνά
καί τά κοράκια δέν τρῶνε
σάπια συνκώτια ἀπ’ τό οὐίσκυ.

Μποροῦμε νά κοιμόμαστε ήσυχοι.

Τό κόμμα διασπάστηκε στά χίλια

κι ὁ Μπερλίγκουερ

ἐπλεξε μέ τό θελονάκι κουβέρτα

νά κουκουλώσουμε τίς ταξικές ἀνησυχίες μας.

‘Ησύχασε. Μέ λίγη ρέγουλα θά τή σκαπουλάρουμε.

‘Η τάξη πού θᾶφερνε τήν ἀλλαγὴ ἀποκοιμήθηκε.

Μποροῦμε καί μεῖς νά παίξουμε τήν ήγεσία.

Κοιμήσου... τώρα είναι ήσυχα. ‘Η ἐποχή μας.

Νάνι φαῖ καί πήδημα.

Οἱ τραμποῦκοι προσεύχονται στό μαξιλάρι μας

κι οἱ δολοφόνοι δουλεύουν γιά μᾶς.

Τά 4 σημεία τοῦ ὀρίζοντα.

Πάνω. Κάτω. Δεξιά. Ἄριστερά.

Πάνω, ὁ οὐρανός κι αὐτά πού σκοπεύαμε.

–Τή νύχτα ἔρχονται καί μᾶς θγάζουν

τή γλώσσα στά ὄνειρά μας.

Κάτω, ἡ γῆ κι αὐτά πού μᾶς σκοπεύουν.

–μᾶς ρίχνουν φτυαριές πρὶν ἀκόμα τελειώσουμε.

Δεξιά, τουριστικά νησιά τράπεζες καί ροκ

–μᾶς προτείνουν ἠλεκτροσόκ ἀπ' τὰ χέρια τῆς Ράκελ

Γουέλτς.

Ἄριστερά, τό φάντασμα τῆς Ρωσίας ὀδηγώντας ἕνα

Μίνγκ-25

μᾶς παίρνει τό κατόπι μέ μιὰ μεγάλη σφραγίδα

–καί μεις μαζεύουμε κομματάκια ἀπ' τὴν ἀντοχή μας

γιά τίς ἀποφάσεις τοῦ κόμματος στίς δίκες τῆς Μόσχας.

.....
Τό φιλικατζίδικο τῆς γειτονιᾶς

νά πάρω μιὰ ἀνάσα

ὅμως κι ἐδῶ πρέπει νά πληρώσω

τὴν ἀνοχή τοῦ μαγαζάτορα

πρῶην ἀστυνομικός πουλάει «Λαϊκούς Ἀγῶνες».

Δέν ξέρω τί ν' ἀγοράσω γιά νά μὴ γίνω συνεργός.

Καταλαβαίνεις;

Τά 4 σημεία τοῦ ὀρίζοντα

ντυμένα τράπεζες πιλότοι νοσοκόμοι μαρξιστές

μᾶς κυνηγᾶνε. Πρέπει νά πάρω τηλέφωνο.

Ποιό εἶναι τό νούμερο...

Ποῦ νά σταθῶ γιά μιὰ ἀνάσα μόνο.

Ἄπό παντοῦ μᾶς ἔχουν σημενή.

Οί αστυνόμοι παγιδευμένοι άπ' τό περίστροφο
οί γυναίκες άπ' τό φύλο τους
ή δικαιοσύνη άπ' τούς νόμους
οί οργανώσεις άπ' τίς φράξιες
οί γιατροί άπ' τά ήλεκτροσόκ.
Ναί. Νά πάμε στό Ήλιον τό βράδυ.
Οί ήρωες εκεί έχουνε κόκκινα μάγουλα
καί πάντα νικάνε στό τέλος.

ΘΟΛΟΥΡΑ

Σηκώθηκε καί τούς έτοίμασε τέλεια τό πρωινό
 μέ μαθηματικές κινήσεις.

Τούς χαιρέτησε: Στο καλό σάς αγαπάω μήν άργήσετε
 άπ' τό σοφά γυαλισμένο κεφαλόσκαλο.

Τίναξε τό χαλί έπλυνε φλυτζάνια καί τασάκια
 μιλώντας μόνη της.

Έβαλε τό φαί στην κατασρόλα κι άλλαξε τό νερό στά βάζα.

Ένωσε έξυπνη στό μανάδικο

χαμογέλασε συγκαταβατικά στην κομμάτρια

άλλοτριώθηκε στην άποθήκη καλλυντικών

κι άγόρασε έκδόσεις «ΚΥΤΤΑΡΟ» τή «ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΤΗΣ
 ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΣΤΟΝ ΑΝΔΡΙΚΟ ΚΟΣΜΟ».

Έστρωσε τό τραπέζι τήν ώρα

πού χτύπαγε τό κουδούνι

όμορφη έξυπνη κι ένημερωμένη στά κοινά.

Τό παιδί κοιμήθηκε

κι ό άντρας τήν άκούμπησε από πίσω.

Αυτή χαχάνισε όπως είχε δει σ' ένα διαφημιστικό

καί τούπε μέ χοντρή σεξουαλική φωνή: Έλα

Τήν πήδηξε τέλειωσε καί ξεράθηκε.

Η γυναίκα σηκώθηκε μέ προσοχή για νά μήν τόν ξυπνήσει

έπλυνε τά πιάτα μιλώντας μόνη της

άνοιξε τά παράθυρα νά φύγει ή τοικνίλα.

Έκανε τσιγάρο άνοιξε τό βιβλίο καί διάβασε:

«... μόνο όταν οί γυναίκες άπαιτήσουν ενεργητικά
 θά ύπάρξει έλπίδα γι' άλλαγή»

καί πιό κάτω:

ΝΑΙ ΑΛΛΑ ΤΙ ΕΚΑΝΕΣ ΣΗΜΕΡΑ ΧΡΥΣΗ ΜΟΥ

ΤΙ ΕΚΑΝΕΣ ΣΗΜΕΡΑ;

Σηκώθηκε μέ προσοχή
πῆρε τό καλώδιο τῆς ψήστρας
γῶσφιξε καλά στό λαιμό τοῦ ἄντρα της
κι ἔγραψε κάτω ἀπό τήν ἐρώτηση
τοῦ φεμινιστικοῦ κινήματος: ΕΠΝΙΞΑ ΕΝΑΝ.
Ἵστερα πῆρε τό 100 καί μέχρι νᾶρθουν
κοίταξε τό ὠροσκόπιό της στή ΓΥΝΑΙΚΑ.

“Όχι. Όχι μωρέ. Δέν έχω κανένα παράπονο.

Καί τό σινεμά μ’ ἀρέσει. Τί παίζεις;

Είμαι μεγάλος ἄνθρωπος κι ὑπεύθυνη τῶν πράξεών μου.

“Έκανα πάντα αὐτό πού ἤθελα. “Όλο τόν κόσμο δικό μου.

Καί πάντα μόνη μου ἔ;

Σκέψου πώς ἔνα ἀπόγευμα μπήκα στό μπάρ μέ τά
σοσόνια μου

καί τό πρωί, ἄφησα τάβλα τόν μπαριτζή νά μέ φωνάζει

Μπάμπη.

“Υστερα κατέβηκα στόν ἠλεκτρικό

καί ξεπερνιόμουν μέ τό τραῖνο

ὄλο τό μήκος τῆς διαδρομῆς.

“Ήταν φορές πού ἤρθα καί πρώτη. “Αλήθεια σοῦ λέω.

Μιά ἄλλη φορά πάλι, γέλια πού ἔκανα,

καβάλησα μ’ ἔνα μπουλούκι, ὄλα γερόντια,

ἔνα καμιόνι τίγκα ἀπό κότες

καί κράταγα τό κείμενο στούς τελευταίους γκράν ρολίστ.

“Ολομόναχη ἔ;!!

Τίς νύχτες κόλλαγα παράνομες ἀφίσσες

ΖΗΤΩ Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ γράφανε

καί ποτέ μά ποτέ δέν μέ πιάσανε.

Ζωγράφισα ἀκόμα μιά γλάστρα

ἔνα λουλούδι

ἀπλά

κι ἔνα σύννεφο

ξέρεις πολύ

πράματα.

Κι ἀκόμα ἀγαπῶ ὄλους τούς ἄντρες πού ξύπνησα μαζί τους.

Τί;... μπά ὄχι! δέν κρυώνω.

“Ακου λοιπόν!!

Μπήκα σ’ ὄλα τά σπίτια πού νοικιάζονται

καί δέν νοίκιασα ποτέ κανένα.

Τίς νύχτες; βέβαια. Καπνίζω πολύ.

Παραφυλάω αὐτούς πού δέν κοιμούνται.

“Εγώ γιά νά ξέρεις παντρέφτηκα μέ τόν Γιεσένιν

κι αὐτή εἶναι ἡ ἐξήγηση τῆς αὐτοκτονίας Μαγιακόφσκυ.

Ἐπίσης

στό Β' Συνέδριο καλοκαίρι τοῦ 20
καθόμουν μεταξύ στόν Λένιν καί τόν Τρότσκυ.

Ὅχι δέ θέλω. Δέ μέ πιάνει ἡ ἀσπιρίνη. Ποῦ μένεις;
Διέσχισα ὅλους τούς δρόμους τρέχοντας
κι ἔφερα πολύ καλό χρόνο.

Τί ὥρα ἔχεις;

κάπου πρέπει νά πῶ αὐτά πού ἔμαθα
πρέπει νά δείξω αὐτά πού εἶδα.

Ὅχι. Δέν ἔχω καγένα παράπονο βρέ ἀδερφέ. Δέν ἔχω ποῦ
νά πάω.

Μισθωτή εργασία – κεφάλαιο

ὁ ἰμπεριαλισμὸς ἀνώτατο στάδιο τοῦ καπιταλισμοῦ

ἢ προδομένη ἐπανάσταση

ἅ ρέ σύντροφε πόσο μᾶς λείπεις...

Ὁ καιρὸς σκουλήκιασε

πυρηνικές δοκιμές, λαϊκά μέτωπα, μπορντέλα

(πάει κι ἡ Πορτογαλία)

ὑπερπαραγωγές τῶν καθολικῶν καί τῆς μαφίας

γίνανε πολυεθνικές, δέν μᾶς ἀφήνουν ν' ἀγαπήσουμε

σύντροφε.

Χαφιέδες ἀνεβαίνουν τά σκαλιά μας

σκυλιά στά γήπεδα, μποροῦν ὅποτε γουστάρουν

νά μᾶς κατεβάσουν τό θρακί νά μᾶς πηδήξουν

εἰρηνική συνύπαρξη καί σοσιαλισμὸς σέ μιά χώρα

ἅ, ρέ σύντροφε νᾶξερές τί βαρὺ φορτίο κουβαλάμε...

Οἱ δίκες τῆς Μόσχας, κανένας δέν ἄντεξε

ἔμεινες ὀλομόναχος

κι ὁ κόσμος ἦτανε κουρασμένος, κεῖ πάνω χτυπήσανε.

Τά ξέρεις, τί νά σοῦ πῶ.

Κι ἔπειτα συνεργαστήκανε. Τά ξέρεις, τί νά σοῦ πῶ.

Στήν Κίνα, Γενάρης τοῦ 77, σφάζουν ἐργάτες,

κι αὐτό φτάνει ἐδῶ σάν ποίημα τοῦ Μάο

(τά πρόσωπα πάλι λένε φταίνε) ἅ ρέ σύντροφε

γιατί δέν πρόσεχες πιό πολύ;

Ἐδῶ, τά ἴδια. Κρύβονται στό καθούκι τους οἱ ἄνθρωποι.

Τά ΚΚ εἶναι 2 καί χιλιάδες οἱ ἐρμαφρόδιτοι

«ἐπαναστάτες».

Ἔτσι καί λίγο φανεῖς μπόσικος πέρασες ἀπέναντι.

Μή νοιάζεσαι ὅμως. Θά τά καταφέρουμε.

Μόνο νά, καμιά φορά κουράζομαι ἐγώ,

δέν ἔχω καί δουλειά, μέ πιάνει τό παράπονο καληώρα.

κι είναι τότε πού λείπεις πιά πολύ,
τότε πού σέ «μαλώνω» γιατί δέν πρόσεχες
καί πού δέν ντρέπομαι νά κλάψω
καί νά γράφω ποιήματα
σύντροφε πού δέν πρόδωσες
ζοῦμε τήν βαρβαρότητα.

21

25 ΜΑΪΟΥ

Ένα πρωί θ' ανοίξω τήν πόρτα
καί θάβγω στους δρόμους
όπως καί χτές.
Καί δέν θά συλλογιέμαι παρά
ένα κομμάτι απ' τόν πατέρα
κι ένα κομμάτι απ' τή θάλασσα – αὐτά πού μ' ἄφησαν –
καί τήν πόλη. Τήν πόλη πού τή σάπισαν.
Καί τούς φίλους μας πού χάθηκαν.
Ένα πρωί θ' ανοίξω τήν πόρτα
ἴσα ὀλοῖσα στή φωτιά
καί θά μπῶ ὅπως καί χτές
φωνάζοντας «φασίστες!!»
στήνοντας ὀδοφράγματα καί πετώντας πέτρες
μ' ένα κόκκινο λάβαρο
ψηλά νά γυαλίζει στόν ἥλιο.
Θ' ανοίξω τήν πόρτα
κι εἶναι – ὄχι πῶς φοβᾶμαι –
μά νά θέλω νά σοῦ πῶ, πῶς δέν πρόλαβα
καί πῶς ἐσύ πρέπει νά μάθεις
νά μήν κατεβαίνεις στό δρόμο
χωρίς ὄπλα, ὅπως ἐγώ
– γιατί ἐγώ δέν πρόλαβα –
γιατί τότε θά χαθεῖς ὅπως κι ἐγώ
«ἔτσι» «ἀόριστα»
σπασμένη σέ κομματάκια
ἀπό θάλασσα, χρόνια παιδικά
καί κόκκινα λάβαρα.

Ένα πρωί
θ' ανοίξω τήν πόρτα
καί θά χαθῶ
μέ τ' ὄνειρο τῆς ἐπανάστασης
μέσ τήν ἀτέραντη μοναξιά
τῶν δρόμων πού θά καίγονται,
μέσ τήν ἀτέραντη μοναξιά
τῶν χάρτινων ὁδοφραγμάτων
μέ τόν χαρακτηρισμό – μήν τούς πιστέψεις! –
Προδοκάτορας.

Ἡ ἐλευθερία μου εἶναι στίς σόλες
 τῶν ἀλήτικων παπουτσιῶν μου.
 Φέρνω τόν κόσμο ἄνω κάτω.
 Μπορῶ νά σεργιανίσω
 ὅ,τι ὥρα μοῦ γουστάρει.
 Π.χ. τήν ὥρα πού βάζετε τίς μασέλες σας
 στό ποτηράκι μέ τό νερό πρὶν κοιμηθεῖτε
 τήν ὥρα πού ἀπαυτωνόσαστε
 τήν ὥρα πού κάνετε τό χρέος σας
 στά παιδιά σας
 στό σωματεῖο σας
 τήν ὥρα πού σᾶς ἔχουν χώσει τήν ἰδέα
 πὼς τρῶτε αὐγολέμονο
 καί τρῶτε σκατά
 μπορῶ καί περπατᾶω μέτ' ἀλήτικα παπούτσια μου
 πάνω ἀπ' τίς στέγες σας
 – ὄχι ρέ παιδάκι μου σάν ἐκείνη
 τήν ἠλίθια μέ τή σκούπα, τήν Μαίρη Πόπινς –
 δέν πιάνετε τό κανάλι μου
 μόνο ὅσοι ἔχουμε τό ἴδιο μῆκος κύματος
 ἀνθρωπάκια χέστες κατά βάθος σᾶς λυπᾶμαι
 ἀλλά τώρα δέ χάνω τό χρόνο μου μαζί σας
 δέν θέλω παρτίδες μέ κανέναν σας
 ἢ ἐλευθερία σας
 εἶναι στίς σόλες τῶν τρύπιων παπουτσιῶν μου
 θᾶρθει ἡ ὥρα πού θά τίς γλύφετε
 καί θά οὐρλιάζετε κλαίγοντας «θαῦμα θαῦμα»
 αὐτά τά παπούτσια
 ποτέ δέν ξεκουράζονται κι οὔτε διάζονται
 ὅταν ἐγώ καθαρίσω ἀπό δῶ

θά τά φορέσει ὁ Παῦλος, ἡ Μυρτώ, φορᾶμε τό ἴδιο
νούμερο

δέ λυώνουν ὅσες πρόκες κι ἂν ρίχνετε στό δρόμο

σᾶς βαρᾶνε στό δόξα πατρί σας

θᾶρθει ἡ ὥρα πού θά τρέχετε ἀπεγνωσμένα στό σιλωτήριο
«συνοδοιπόροι» κι «ἀποστάτες»

νά δάψετε τά διὰ σας

μά ἡ μπογιά

δέν θά πιάνει

ὅ,τι κι ἂν κάνετε, ὅσα κι ἂν δίνετε

τέτοιο ἄτιμο κόκκινο εἶναι τό κόκκινο τό δικό μας.

Ένας όλοστρόγγυλος μαγιάτικος ήλιος
 κι ένας μεγάλος άνεμος
 σταυρώνονται στό κούτελό μου
 άνακατεύοντας πολιτικά φυλλάδια
 παραπανίσια κιλά και χρόνια
 τραγούδια του Σαβδόπουλου
 τά μάτια μου – ποῦναι; – τά μάτια μου ποῦναι; –
 κάθε σήμερα μαθαίνω ν' άπορρίπτω
 αυτά πού πίστεψα χτές.
 Τί νά φωνάξεις πεθαίνοντας
 ό Μάρξ, ό Λένιν, ό Τρότσκι, ή Λούξεμπουργκ
 ό μύθος τής Κροστάνδης κι ό μύθος του Σίσσυφου.
 Λουλούδια και χρώματα
 περίστροφα κι άυτοσχέδιες δόμβες
 άσήμαντες κινήσεις – στά δόντια μου τό ίδιο φαί –
 Πέντε πλαστικά δάχτυλα σφίγγουν τό λαιμό μου.
 Τρελαίνομαι μέσα στ' όνειρο τό δικό μου
 και των φίλων μου, μέ άπανωτές νευρικές κρίσεις
 ύστερικά κλάματα, έμετούς από μεθύσια κι άηδία
 άπόπειρες άυτοκτονίας κι άνώφελες άποφάσεις
 για μι' άλλη ζωή.
 Άτέλειωτη σειρά από βαρβιτουρικά
 κρατάνε μιá νοσηρή ίσορροπία
 ανάμεσα σε σένα και σε μένα.
 Και πάνω. Και κάτω.
 Και πίσω μας και πλάι,
 τό σύστημα – τ' άτιμο τό σύστημα φταίει –
 – αυτό τό ξέρει κι ή γάτα μου
 τό σύστημα πού πολτοποιεί
 τά λεφτά πού φτύνουν

δυό-δυό τή «βρίσκουν» κι εξαφανίζονται
οί σύντροφοι γεράσανε περιμένοντας
– τά παιδιά – τί μεγάλα μάτια ποῦχουν τά παιδιά –
μονάδες καταστολής, φαρμακεία, ταξί, τά μονοπώλια
ὁ ἰμπεριαλισμός ἀνάμεσά μας
δέν μπορῶ νά κάνω ἔρωτα μαζί σου
καί μέ κανέναν. Εἶμαι 3 χρόνια στήν οὐρά τῶν ἀνέργων.

Ἄς μή γελιόμαστε.

Ἄν δέν ὑπογράψουμε τό πιστοποιητικό πού ζητᾶνε
δέν μποροῦμε νά πάρουμε καμιάν ἀπόφαση.

Νυχτώνει.

Ἡ κεντρική ἐπιτροπή ζαχαρώνει
μέ τούς μαοϊκούς.

Νυχτώνει.

Ὁ ἐκφωνητής ἀπ' τήν τηλεόραση
μοῦ κλείνει πονηρά τό μάτι.

Νυχτώνει κι ἄλλο.

Ἀντέχω ἀκόμα.

Δέν ὑπογράφω.

Ζήτω ἡ 204η Διεθνής.

• Καμιά φορά άνοίγει ~~πάρτα~~ λιγά σιγά
και μπαίνεις. Φοράς ~~το~~ κατασπρο
κομποτούμι και λινά παπούτσια. -Σκύ-
βεις βάζεις στοργικά στη χούφτα μου
72 φράγκα και φεύγεις. "Έχω μείνει
στη θέση που μ'άφησες για να μέ ξανα-
βρείς." Όμως πρέπει να χει περάσει πο-
λύς καιρός γιατί τά νύχια μου μακρύ-
νανε κι οί φίλοι ~~μου~~ μέ φοβοῦνται.
Κάθε μέρα μαγειρεύω πατάτες έχω χάσει
τήν φαντασία μου κι όταν άκούω "Κατερίνα"
τρομάζω. Νομίζω πώς πρέπει να καταδώσω
κάποιον.

"Έχω φυλάξει κάτι άποιδήματα μέ κάποιον
πού λέγανε πώς είσαι σύ. Ξέρω πώς λένε
φέματα οί έφημερίδες, γιατί γράφανε πώς
σου ρίξανε στα πόδια.
Ξέρω πώς ποτέ δέ σημαδεύουνε στα πόδια.
Στό μυαλό είναι ό Στόχος,
τό νοῦ σου ξ;